REFORMÁTUS HÍRADÓ

IV. ÉVFOLYAM 1. SZÁM

A támogató kolozsvári református egyházközségek: Felsőváros, Hidelve, Írisz, Kerekdomb, Szamosfalva, Törökvágás és Újalsóváros.

Szerkesztőbizottság: Ballai Zoltán, Bibza Gábor, Kerekes Edit

A fiatalok nyelvén – merjünk teret adni az ifjúsági munkának!

Teljes szerkezeti átalakulást tervez az Erdélyi Ifjúsági Keresztyén Egyesület

Radikális szerkezeti átalakulást tervez az Erdélyi Ifjúsági Keresztyén Egyesület (IKE) vezetősége, amely az alulról felfelé építkezésre, a keretek tartalommal való feltöltésére összpontosít – tudtuk meg Tussay Szilárd programkoordinátortól, aki szerint a megújulás azért szükséges, mert a jelenlegi működési formában az egyházi ifjúsági munka 15-20 év múlva megszűnne. Bár a köztudatban úgy rögzült, az IKE nem feltétlenül a református egyház ifjúsági szervezete, a hasonló magyarországi egyesület például az evangélikus egyház köré szerveződött. Az átalakulással azonban az Erdélyi Református Egyházkerület (EREK) most kimondaná: az IKE végzi az EREKben az ifjúsági munkát. Kolozsvárról egy országos vezetőség az egyházmegyei csoportok nélkül nem tudja érezni a helyi erősségeket, a fiatalok igényeit, így nem tud hatékony lenni. Éppen ezért az új struktúrában most néhány évig nem annyira a fesztiválszervezés lesz előtérben – bár az is fontos és megmarad –, hanem létrehoznák a mára felszámolódott egyházmegyei IKE-szervezeteket és megerősítenék az egyházközségi, azaz egy-egy templomi gyülekezeten belül működő ificsoportokat. Mert iskolákon, egyetemeken túl az IKE az a közösség, amely akár egy életen át elkísérhet. (Részletek a 9. oldalon)

Az IKE 2014-es mottója: Közelebb hozzád!

Majdnem kétezer év alatt kétszer hatvanfutamatnyi, avagy az emmausi hályogkovács

■ Pál apostol határozott kijelentése óta – miszerint „ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is” (1Kor 15,14) – tudjuk, hogy a keresztyén hit, szolgálat, egyszóval az élet egyértelműen Jézus feltámadásán alapszik. Csakhogy ennek a ténynek a felés elismerésén túl hol tartunk a tényleges magunkévá tétel útján, nos, ez az az önvizsgálati kérdés, amit legalább húsvétonként fel kell tennünk, ha az úrvacsora szereztetésének szintén páli megfogalmazásához igazodunk, hogy „próbálja meg azért az ember magát” (1Kor 11,28).

Az üdvtörténeti események mindig az úttal kapcsolatosak (nemhiába mondja magáról Jézus, hogy Ő „az út”). A húsvét történetének elbeszélései közül – stílszerűen fogalmazva – ezúttal a csak Lukács evangélistánál található emmausi út leírását (Lk 24,13) javasolom, mint pásztoroló kalauzt az önvizsgálati „körsétán”.

A feltámadás napjának estéjén Jézus szélesebb tanítványi köréből ketten mennek a páskaünnep jeruzsálemi megüléséről hazafelé. Az arcukra kiülő szomorúság oka most nem az ünnepnapok lejárta utáni szokványos, felületes (felületi) melankólia, hanem valami sokkal életbe(-halálba)vágóbb. Nemcsak egyszerűen hazamennek, hanem egy teljesen új, az egész lényüket átfogó és felforgató létformát hagynak maguk mögött, amire pedig azelőtt mindent föltettek. Néhány nappal azelőtt lelkesedő emberhalászokként jöttek Jeruzsálembe, most meg – ne tessék félreérteni, ha sarkítva fogalmazok – csüggedt „horgászokként” mennek Emmausba. A különbséget az teszi, hogy Jézus Krisztus átminősítő jelenlétét végképp elvesz(ít)ettnek vélték. Maga a tény, hogy még mindig kettenként maradtak meg, arra látszik halványan utalni, hogy talán még emlékeznek arra, hogy a Mester annak idején kettesével küldte ki tanítványait a szolgálat gyakorlására.

Ketten – egyelőre még közös magányban (hiszen még tudnak egymással beszélgetni), amit majd a tanítványi közösség és a Mesterrel való együttlét emlékének halványulása külön magánynyá, kihunyása végül a magára hagyott ember egyedüllétévé fog sivárítani. „Minél inkább nyáj a nyáj, annál magányosabb a pásztor. Szükséges, hogy időnként elveszlődjék egy juh ahhoz, hogy egy magány magányához szólhasson.” – írja Gustave Thibon. Nagypéntek utáni önsajnáltatásunkban hajlamosak vagyunk csak a magunk árván maradását hangsúlyozni, s teljesen figyelmen kívül hagyjuk Jézus ember és Isten általi elhagyatottságát, aki még akkor is egyedül van, amikor feltámadása után többeknek is megjelenik. Jellemző, hogy senki sem ismeri meg. Egyrészt a hi(he)tetlenség miatt, másrészt pedig, mert Jézus időnként „más alakban” (Mk 16,12) mutatkozott meg, de az is lehet, hogy a kereszthalál kínszenvedése felismerhetetlenné torzította külsejét. Aki megismerné – például Tamás – ahhoz, hogy hihessen, kizárólag az érzékszerveire, főleg a látására hagyatkozva tenné. De meglepően egyedi módon, az emmausi tanítványokat éppen a látásuk akadályozta meg (szemüket – szó szerint – letartóztatta valami), hogy fel ne ismerhessék Őt. Elvileg és adatszerűen pontosan tudták, hogy mi történt, mert értesültek róla, gyakorlatilag viszont nem értették, mert képtelenek voltak értelmezni, hogy mit jelent az üres sír bizonyítékértékű látványa.

Ahhoz, hogy „látva lássanak”, értsenek és higgyenek, Jézus két olyan – szemeket és szíveket nyitogató, „hályogkovácsoló” – „beavatkozására” volt szükség, ami azóta az egyház két lényeges ismertetőjegyévé vált, ezek pedig: az igehirdetés és a sákramentum. Először az addigi – azóta Ószövetséggé vált – iratok alapján a Messiás szenvedésének, üdvözítő halálának szükségességére mutatott rá, azaz igét hirdetett. Majd pedig Emmausba érve, a közös étkezést ugyanazokkal a mozdulatokkal nyitotta meg, mint az utolsó vacsora alkalmával, azaz úrvacsorát osztott. A tanítványok szeme csak ezután nyílt meg, s csak ezután ismerték fel nemcsak Jézust, hanem saját szívük addigi gerjedezését is. Addigra viszont Jézus eltűnt.

Azonban az út itt nem ér véget, mert Emmausból a tanítványok azonnal visszatértek Jeruzsálembe. Csalódott horgászokból ismét lelkesítően lelkesedő emberhalászokká lettek, s a bizonyságtétel értékű közös hitélmény megosztása közben az addig végképp eltűntnek vélt Jézus újból megjelenik, hogy a hitre jut(tat)ás folyamata továbbfolytatódjék.

Majdnem kétezer év alatt (alig) kétszer hatvanfutamatnyi – ez az egyház hitéletének az idő-tér dimenzióiban képletesen megfogalmazható (eddigi) pályája. Fizikailag nem nagy távolság, lelkileg azonban felmérhetetlenül „keserves és hosszú” út, amin viszont – éppen ezért – érdemes elindulni.

Tunyogi Lehel,
magyarfodorházi lelkipásztor

Napilapban, újságban és világhálón

BIBZA GÁBOR

Paulo Coelho írja: „Boldogok, akik megtehetik az első lépéseket. Egy napon megértik az emberek, hogy mindannyian tudunk az angyalok nyelvén beszélni, hogy mindannyian megkaptuk a Szentlélek adományait, és képesek vagyunk csodákat tenni, gyógyítani, látni a jövőt és megérteni az élet titkát”.

Közel két éve karácsonykor a Kolozsvári Református Egyházmegye megalakulását adtuk hírül a Református Híradó *hasábjain. Olyan volt ez, mint a kisgyermek kommunikálási kényszere, mikor felsírva jelzi környezetével jelenlétét. Az elmúlt 19 hónapban a szervezés útvesztőiben bolyongva született meg az információs világunkban elkerülhetetlen és kihagyhatatlan szélesebb kommunikálás lehetőségének gondolata.*

Jelenleg az üres sír ünnepe előttünk. Az üres sír üzenetét, Jézus Krisztus feltámadását sokféleképpen lehet továbbadni. Újságban, napilapban és honlapon is. A Kolozsvári Református Egyházmegye most azt tervezi, hogy jelen legyen a lelkekben és a médiában egyaránt. Ezért készül a kolozsvarireformatus.ro *honlap és a* Kehely *című újság. A honlap neve is jelzi, hogy egyházmegyei honlapként a* református.ro *családhoz, az Erdélyi Református Egyházkerülethez tartozik. Így kívánja tudatosan vállalva betölteni feladatát a kolozsvári és vonzáskörében élő reformátusok életében. A* Kehely *című lap a Kolozsvári Református Egyházmegye hivatalos lapja lesz. Mindkettőre nagyon rég szükség van, végre pünkösdkor megjelenhetnek. A* Református Híradó *a* Szabadság *hasábjain keresztül a református értékrendet szeretné eljuttatni mindenkihez, a honlap a fiatalokat és a digitális szellemi táplálékot fogyasztókat keresi, a* Kehely *a hűséges egyháztagokat szeretné megszólítani, azokat, akiket vasárnap templomban találva fog elérni.*

Pünkösdöt követően tervezni lehet a Facebook-jelenlétet is. A kolozsvári magyar napok alkalmával pedig sátorral is ki lehet merészkedni a sokadalomba. De ez már a holnapután, ez már a felnőtté válás bonyolultságával ijesztget jelenleg.